

L'estat de la insatisfacció

Amb un *univers* de treballadors assalariats pertanyents a empreses de sis o més membres de plantilla i àmbit del conjunt de l'Estat Espanyol, la *mostra* per a realitzar el «baròmetre sindical» encarregat per CCOO va apreciar les contestacions de 1.411 entrevistats de forma *personal*, tenint en compte un equilibri en les dades que es relacionaren per zona geogràfica, volum de l'hàbitat i sector de producció, com també el sexe i l'edat.

El projecte i l'execució de l'enquesta anà a càrrec de l'empresa Sigma dos de Madrid i fou realitzat durant el

Una enquesta feta per l'empresa Sigma-Dos a Comissions Obreres ha aconseguit quantificar els pros i els contres de l'animació i el moviment sindical dels treballadors. **Alhora que demostra la necessitat de les centrals i reclama un canvi.**

Joan Pomares

Exactament, els resultats foren aquests: Un 76 per cent consideraren l'empresari «tan sols interessat a guanyar diners». Un 62,3, «enemics dels sindicats». Un 61,6, «explotadors». El 54,9 com a «no emprenedors». El 40,4 com a «paternalistes». Només un 25,8 els considerà «innovadors». El 20,9 creu que són «honestos» —davant un 57,1 en contra— i el 19 per cent els considera «comprensius» —davant una opinió contrària del 64,9 per cent—.

«De tota manera —assenyala l'enquesta— és clar que la visió global de

Un percentatge alt dels treballadors té una visió negativa dels empresaris, però molt pocs estan per enfrontar-s'hi permanentment.

mes de maig d'aquest any. Fins ara, el contingut només s'ha publicat parcialment. I ha estat utilitzat zelosament per la central per a la seua conveniència sindical de cara a la negociació o als comicis sindicals d'aquesta tardor, i per a les seues pròpies reflexions sobre imatge i estratègia davant el gruix de la classe assalariada.

Tots els individus que foren enquestats —afiliats i no afiliats sindicalment— es trobaven distribuïts en dotze comunitats autònomes i contestaren a fi de «mesurar el clima imperant en la població treballadora respecte al moviment sindical i les seues organitzacions».

Empresaris: «Explotadors i paternalistes»

Preguntats en ordre a les seues posicions ideològiques generals, «quasi el 60 per cent dels treballadors en-

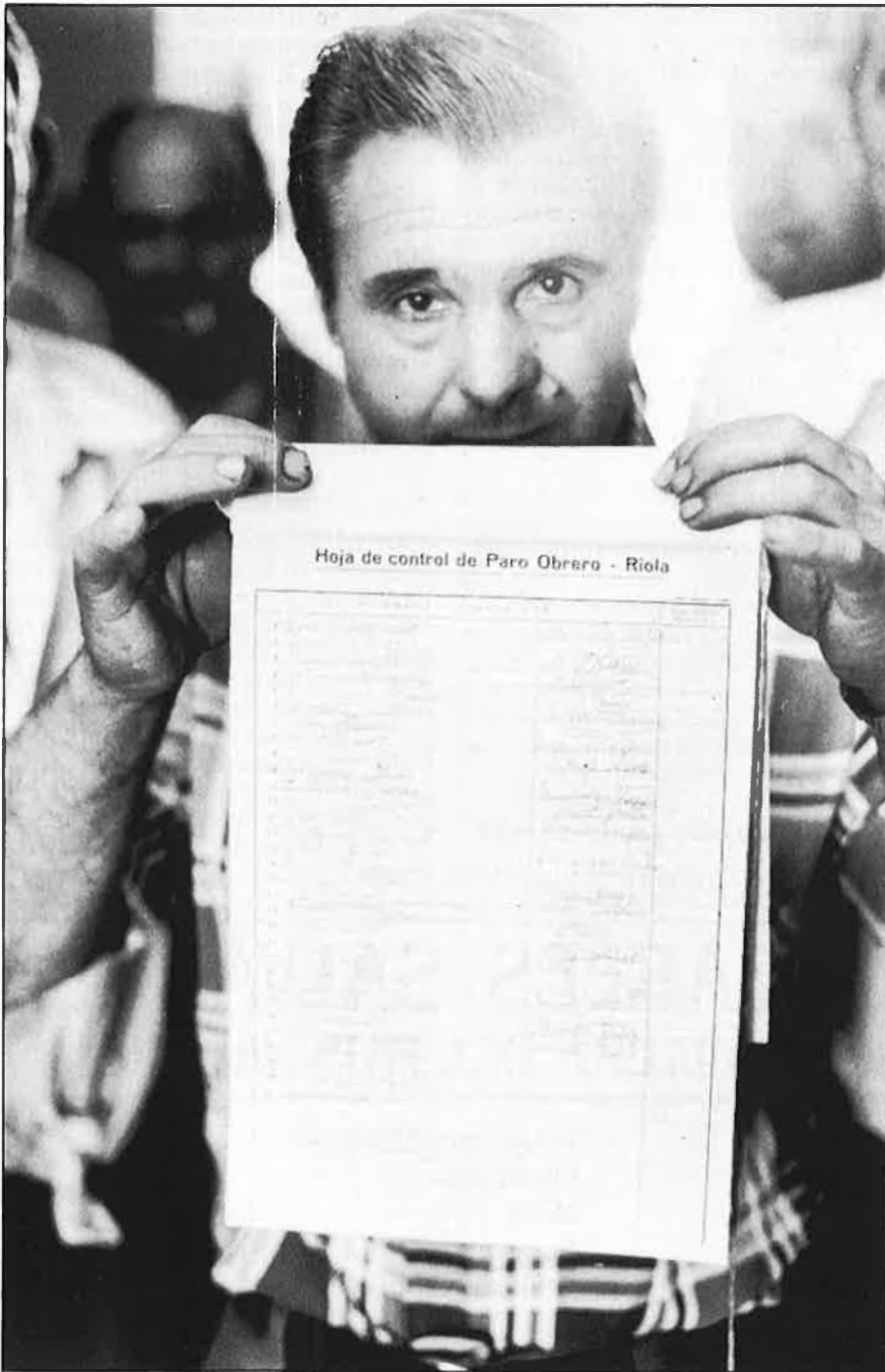
questats» tenen una visió del sistema social i econòmic en què vivim «com a injust o fins i tot molt injust». Persuadits de la seua equitat n'hi ha «amb prou feines, més del 5 per cent». «Ni just ni injust» és el que els sembla a quasi un terç dels entrevistats.

Aquesta imatge, en concretar-se en «la idea que es té sobre un dels dos protagonistes —o antagonistes, segons les posicions— fonamentals del procés de treball», els empresaris, mostra en els assalariats «una visió predominantment negativa» que afecta «no sols quant a la forma en què aquest duu les relacions laborals», sinó també «als aspectes vinculats a la seua pròpia funció social». I així, «no sols se'ls considera majoritàriament explotadors, enemics dels sindicats o paternalistes, sinó, a més, deshonestos, poc innovadors o poc emprenedors».

l'empresari és molt predominantment conflictiva i que —afegeix— les idees de concertació social i de consens tenen moltes dificultats per penetrar en la mentalitat del treballador». Tanmateix, «la idea de l'enfrontament permanent no té pràcticament acceptació entre els enquestats». Així, mentre el 51,8 per cent és partidari que treballadors i empresaris mantinguen vies de «col·laboració negociada» i un 7 per cent és ferm partidari de «la lluita contra els empresaris, és a dir, dels conflictes», un gruix molt important —el 32,3 per cent— s'adhereix fermament a una «combinació d'ambdues tàctiques sindicals».

Sindicats, entre la desafiliació i la necessitat

Només un 13,8 per cent dels entrevistats declararen pertànyer a alguna

organització sindical. La distribució de tots aquests es dividia, quasi a parts iguals, entre UGT i CCOO. «Els que han deixat de cotitzar —aprecia el mostreig— ho han fet, en general, molt recentment, de fa dos anys o menys».

Els «màxims nivells de sindicalització» continuen donant-se en Euskadi —l'enquesta inclou Navarra— i Astúries, amb un 35,6 per cent, mentre el percentatge més reduït, l'ocupa Galícia —amb només un 3,8 per cent. El País Valencià es situa en un lloc important de l'escala d'afiliació —10,1 per cent—, bé que comparativament baix: menys que a Catalunya

—15,6— i que a Madrid-Castella, amb el 12,8 per cent de militància sindical.

¿I quines són les raons d'aquesta, en general, pobra afiliació? A pesar que el conjunt de la població laboral de l'estat manté un dels índexs d'organitzativitat sindical més alts de l'Europa occidental, la majoria dels treballadors enquestats —prenent com abase els que s'han donat de baixa— abandonaren les centrals per «desil·lusió o pèrdua de confiança» —21 per cent—, perquè «no l'atengueren o no feren cas de les seues necessitats» —8 per cent—, perquè «no aprofiten per a res» —el 6,5 per

cent—, a més d'altres percentatges, en els quals destaca tan sols un 2,9 per cent «per discrepàncies d'orientació sindical», i, curiosament, a penes un 1,4 per «trobar-se massa lligats als partits».

Per branques, la desafiliació es «molt alta» en la construcció, metall, finances i assegurances i químiques. I «quasi mínima» en tèxtils i indústries gràfiques.

L'acceptació del sindicat «com a forma de defensa dels interessos dels treballadors» és molt àmplia —un 67 per cent així ho creu i defensa aquesta capacitat— i fins al punt que «el seu rebuig explícit és molt reduït» —12,6 per cent—, «mentre un 20 per cent no es va pronunciar».

Un tal còmput d'adhesió a l'existència i la utilitat de les organitzacions sindicals és major o menor paral·lelament al volum de les empreses i són les de més de cinc-cents treballadors les que, amb un 82 per cent, defensen amb més afany la seua funcionalitat. Així mateix, per edats, els de més de 25 anys i menys de 55 en són els més decidits partidaris.

Quant a la validesa de l'organització sindical, les simpaties són, en funció de la situació laboral, molt superiors en els més desprotegits —desocupats, amb un 71,3 per cent—, molt important en els treballadors fixos —el 67,7— i menor per comparació en els més inestables o de situació més desequilibrada —els eventuais, amb un 59,4 per cent—.

La unitat i les seues pègues

L'àmbit d'actuació de les centrals s'ha d'ajustar, segons el 65,6 per cent dels avaluats, «només a qüestions relacionades amb el marc laboral», però un destacable 23,9 pensa que tal actuació s'ha d'entendre i «s'ha d'intervenir en qüestions que superen» aquest marge estrictament laboral. Fins a un 22,7 per cent d'aquests és favorable a la intervenció extralaboral en «tots els temes» i un 20,3 en «els moviments socials». Contràriament, només un 8,1 per cent reclamen també aquesta preocupació per als «assumptes culturals».

El miler llarg d'enquestats, a l'hora d'elegir el sistema d'organització sindical preferit, es pronuncià en un 47 per cent per les «centrals fortes i organitzades», un apreciable 17,2 per cent ho féu defensant l'activitat reivindicativa mitjançant «òrgans de representació unitària o comitès d'empresa», només el 10,8 per cent per acudir al

sindicat «quan faça falta» i a penes un 9,5 per cent foren partidaris estrictament dels «sindicats d'empresa».

La «conveniència que CCOO i UGT actuen unides» és considerada «convenient» per la majoria. Si bé a l'hora de raonar la manca d'unitat d'ambdues centrals, i prenent com a base els que han considerat positiu aquest binomi, són un 20 per cent els que atribueixen la separació a «diferències ideològiques, un 16 per cent els que donen la culpa a «la influència dels partits», un 15 per cent els que assenyalen «diferències d'interessos» i més d'un 8 per cent els que creuen que «tracten de vèncer-se, en lloc de treballar juntes».

Preguntats —només sobre CCOO i UGT— quin d'aquests sindicats porta una estratègia més adequada en relació a diversos temes clau, el resultat fou aquest: en la lluita contra l'atur, CCOO —32,2 per cent enfront el 25 d'UGT—, respecte de la conversió industrial, UGT —el 26,6 per cent, mínimament per davant de CCOO, 24,4 per cent—, en la política de concertació social, UGT —23,8— i després CCOO —amb el 18,2—. Però és en l'apartat de la consecució d'augments salarials on sí que s'obri una clara dis-

tància UGT-CCOO: 18,8 per cent a la primera, davant l'important 37,4 de la segona, en estimació dels enques-

tats. Capítol a part mereix l'«acord o desacord sobre els estereotipus» d'ambdues centrals. Així, en el cas de la Unió, el 66,8 dels preguntats la trobaren «massa lligada al PSOE»; un 47,5, «burocratitzada»; un 43,1 amb intenció de «marginar CCOO»; un 38,9 —com a factor positiu/negatiu, però en qualsevol cas, de qualitat—, «només per a socialistes»; un 33,8, «reformista» i un 30,3 dels enques-

tats, la jutjaren també «massa lligada als empresaris». El mateix mostreig realitzat sobre Comissions dona com a resultat qualificacions idèntiques, però també diferents. I aquest resultat: el 55,4 la trobaren «massa lligada al PCE»; el 54,8 per cent, «massa polititzada»; un 40,7, «assembleària»; un 40,6, «burocratitzada»; el 37,3, «excessivament obrerista»; el 34,7 pensa que «busca l'enfrontament i la mobilització» i un 34 per cent, «massa radical».

Desocupats, govern i vot

Finalment, l'opinió general sobre la

política econòmica del govern fou, en aquesta enquesta minuciosa, desfavorable en un 39 per cent —mala o molt mala opinió—, crítica o «regular» en un 41,2 per cent i «molt bona o bona» en tan sols un 15,3 per cent.

Més del 60 per cent dels entrevistats va acusar alguna «preocupació» per la possible pèrdua del seu lloc de treball i en quasi un 40 per cent, la dita preocupació era «intensa». En les branques industrials del tèxtil i de les arts gràfiques és on queden registrats els «síntomes de major angoixa». Alhora que «els nivells més baixos de preocupació» es detecten en «l'administració pública, el transport i l'ensenyament».

De tots els participants en l'enquesta, només un 38 per cent dels que optaren sindicalment per CCOO afirmaren haver votat PCE-PSUC en les legislatives del 1982, mentre que fins un 44 per cent havia votat PSOE. D'altra banda, en les legislatives d'enguany vora el 43 per cent d'aquests afiliats a CCOO transmeteren el seu vot a IU i vora un 18 per cent va tornar a repetir amb el PSOE. La resta havia anat a parar a d'altres opcions de l'esquerra estatal o de les forces nacionalistes. □

X CAMPANYA CARLES SALVADOR

CURSOS DE LLENGUA I CULTURA DEL PAÍS VALENCIÀ

NIVELLS: *Castellanoparlants*
Iniciació

Valencianoparlants

Elemental

Mitjà

Superior

Preparatori professorat

HORARIS: Des de les 9,30 h. fins a les 21,30 h.

DIES: Tots els dies de dilluns a dijous.

CURSOS ESPECIALS:

- Cursos recuperació (a qualsevol nivell acadèmic).
- Cursos accelerats.
- Cursos tècnics.

en acabar el curs els alumnes obtindran un certificat que ho acredite.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ

CENTRE CARLES SALVADOR

Moratín, 15. 6a - Tel. 351 17 27 - 46002 - VALÈNCIA

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ